

Arrest

nr. 65 804 van 29 augustus 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 23 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 juli 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat C. VAN CUTSEM *loco* advocaat B. SOENEN en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 1 juni 2010 en dient een asielaanvraag in op 8 juni 2010.

Het dossier van verzoeker werd door de Dienst Vreemdelingenzaken op 15 juni 2010 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal) waar verzoeker werd gehoord op 14 april 2011.

Op 21 april 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen zou u over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Gujrat

(Pakistan). In 2006 zou u lid zijn geworden van de Pakistan Muslim League, Qaid-e-Azam ("PML-Q"). U zou kleine werkjes uitgevoerd hebben voor uw partij. In 2005 zouden uw problemen met de Pakistan Muslim League Nawaz ("PML-N") begonnen zijn. U zou verschillende keren zijn gearresteerd. H. S. van de "PML-N" zou aan de basis liggen van uw arrestaties omdat u leden van zijn partij lastig viel. Begin 2009 bent u een laatste keer gearresteerd. Vervolgens bent u naar Rawalpindi gevlucht. In 2010 bent u via Lahore en Abu Dhabi naar België gereisd. U diende hier op 8 juni 2010 een asielaanvraag in. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: doktersattesten, attest van medicatie, document dat u een advocaat heeft, schoolcertificaat (fax) en twee partijbrieven (faxen) dd. 9 april 2011 en 11 april 2011.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken, en dit omwille van volgende redenen.

U verklaarde dat u sinds 2006 een actief lid was van de Pakistan Muslim League, Qaid-e-Azam ("PML-Q") (zie gehoorverslag CGVS p.4). Echter gaf u aan dat u sinds 2007 geen activiteiten meer uitvoerde voor uw partij (zie gehoorverslag p.4). Het is in dit licht dan ook ongeloofwaardig te noemen dat u begin 2009 nog steeds werd gearresteerd (zie gehoorverslag CGVS p.10) en dat de politie u nog zou zoeken in Rawalpindi omwille van die vroegere activiteiten voor de "PML-Q" (zie gehoorverslag CGVS p.11). Zelfs als u enige band heeft met de "PML-Q" is uw politiek profiel dermate laag dat het weinig geloofwaardig is dat u in 2009 nog steeds werd lastiggevallen. Zo verklaarde u dat u geen functie had in de partij en dat uw activiteiten niets speciaals inhielden (zie gehoorverslag CGVS p.4). U voerde voornamelijk kleine werkjes uit zoals het bemiddelen in ruzies (zie gehoorverslag CGVS p.4). Eveneens verklaarde u dat u niet op een hoog niveau actief was (zie gehoorverslag CGVS p.4).

In 2005 zou u een eerste keer zijn gearresteerd omdat u ruzie maakte met leden van de Pakistan Muslim League Nawaz ("PML-N") (zie gehoorverslag CGVS p.9). U gaf aan dat u nog drie of vier keer bent gearresteerd waarvan een laatste keer begin 2009 (zie gehoorverslag CGVS p.9 en p.10). Volgens u was H. S. van de "PML-N" verantwoordelijk voor uw arrestaties (zie gehoorverslag CGVS p.10). Na een grondige lezing van uw partijbrief dd. 11 april 2011 moet opgemerkt worden dat hierin vermeld staat dat u zou zijn lastig gevallen door de Pakistan Peoples Party ("PPP"). Dit is tegenstrijdig met wat u verklaarde namelijk dat u problemen had met de "PML-N" (zie gehoorverslag CGVS p.9 en p.10.) Toen u werd gevraagd wat de inhoud van de partijbrieven betrof, gaf u aan dat deze partijbrieven bewijzen dat u problemen had en dat u deze brieven niet kan lezen (zie gehoorverslag CGVS p.7). Ten eerste geeft u een vaag en algemeen antwoord over de inhoud en ten tweede mag/kan van u verwacht worden dat, als u documenten aanbrengt ter staving van uw asielaanvraag, u weet waarover ze handelen.

Er moet eveneens opgemerkt worden dat u geen enkel bewijs kan voorleggen van uw arrestaties of van uw vrijlatingen (zie gehoorverslag CGVS p.9 en p.10). U bent hoe dan ook nooit veroordeeld of voor een rechtbank verschenen (zie gehoorverslag CGVS p.11). Uw probleem was lokaal van aard en het is dan ook weinig geloofwaardig dat de politie zou zijn binnengevallen op uw onderduikadres in Rawalpindi (zie gehoorverslag CGVS p.11). Het feit dat u Pakistan pas hebt verlaten in de zesde maand van 2010 (zie gehoorverslag CGVS p.5) relativeert de ernst van de voorgehouden vrees voor vervolging in ernstige mate. U verliet uw land immers één jaar na het laatste beweerde vervolgingsfeit.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat zij, gezien bovenstaande opmerkingen, de appreciatie van het CGVS inzake uw asielaanvraag in positieve zin kunnen wijzigen. De twee partijbrieven dd. 9 april 2011 en dd.11 april 2011 en uw schoolcertificaat zijn kopieën waarvan de authenticiteit niet kan worden gegarandeerd. Aangezien het gebrek aan een officieel identiteitsdocument kan u ook niet aannemelijk maken dat het uw naam betreft in de partijbrieven en het schoolcertificaat.

De doktersattesten, het attest van medicatie en het blad dat u een advocaat heeft, voegen niets wezenlijks toe aan uw asielaanvraag. Hoewel deze attesten wijzen op bepaalde medische problemen, blijkt nergens uit deze attesten dat u niet in staat was om een gehoor op het CGVS te doen. Uit het gehoorverslag blijkt dat u weliswaar naar een pauze vroeg, maar uit de verdere verloop van het gehoor blijkt nergens dat u niet in staat was om het gehoor te doen op het CGVS en op de vragen te antwoorden.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat u niet in het bezit bent van enig identiteits- en/ of reisdocument, waardoor uw identiteit en/ of reisweg niet kunnen worden nagegaan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht en van de artikelen 62 en 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verzoeker stelt dat hij niet akkoord kan gaan met de motieven van de bestreden beslissing.

Hij wijst erop dat er niet wordt getwijfeld aan zijn identiteit, herkomst, nationaliteit en zijn lidmaatschap van de PML-Q en dat hij meent dat hij een coherent relaas heeft uiteengezet met betrekking tot zijn vrees voor vervolging. Verzoeker citeert uit de procedurediagnose van het UNHCR en benadrukt dat er zeer voorzichtig moet worden omgesprongen met de bewijslast, volgens verzoeker vormen de partijbrieven waaruit zijn problemen blijken een afdoend bewijs van het feit dat hij als PML-Q-lid werd lastig gevallen door de PML-N. Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing niet ontkracht dat in Pakistan aanhangers van niet-regeringspartijen worden vervolgd door de regeringspartijen. De commissaris-generaal meent echter dat verzoekers profiel te laag is om vervolgd te worden maar specificeert niet op welke bronnen hij zich dan wel steunt om te beweren welk profiel dan wel voldoet om vervolging mee te brengen. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om te staven dat de omstandigheid dat er ongeloofwaardigheden in het relaas zijn, geen reden is om de vervolgingsproblematiek niet meer te onderzoeken.

Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe documenten toegevoegd.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij sinds 2007 geen activiteiten meer uitvoerde voor zijn partij, de PML-Q, en het ongeloofwaardig is dat hij begin 2009 nog steeds werd gearresteerd en dat de politie hem nog zou zoeken in Rawalpindi omwille van deze vroegere activiteiten (ii) zelfs al zou verzoeker nog enige band hebben met de PML-Q, zijn politiek profiel dermate laag is dat het weinig geloofwaardig is dat hij in 2009 nog steeds werd lastig gevallen (iii) de partijbrief van 11 april 2011 die verzoeker voorlegt, vermeldt dat verzoeker wordt lastig gevallen door de PPP, wat tegenstrijdig is met verzoekers verklaringen dat hij werd lastig gevallen door de PML-N, hiernaar gevraagd stelde verzoeker dat hij de brieven niet kon lezen (iv) verzoeker geen enkel bewijs kan voorleggen van zijn arrestaties of zijn vrijlatingen, hij nooit veroordeeld is of voor een rechtbank is moeten verschijnen, zijn probleem lokaal van aard is en het feit dat hij Pakistan pas heeft verlaten in de zesde maand van 2010 de ernst van de voorgehouden vrees voor vervolging relativeert (v) de voorgelegde documenten niet van die aard zijn de appreciatie van de commissaris-generaal in positieve zin te wijzigen en (vi) verzoeker niet in het bezit is van enig identiteits- of reisdocument, waardoor zijn identiteit en reisweg niet kunnen worden nagegaan.

2.3. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 21 april 2011, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke

elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54).

Het feit dat verzoekers identiteit, herkomst, nationaliteit en zijn lidmaatschap van de PML-Q niet worden betwist door de verwerende partij, doet geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt er immers uitdrukkelijk op gewezen dat het ongeloofwaardig is dat verzoeker die sinds 2007 geen activiteiten meer uitvoerde voor de partij, begin 2009 nog steeds zou worden gearresteerd en dat de politie hem nog zou zoeken in Rawalpindi. Verzoeker betwist deze elementen van de motivering niet.

Verzoeker bekritiseert wel het motief dat zijn profiel binnen de PML-Q te laag zou zijn om vervolging te vrezem. Hij beperkt zich in dit verband evenwel tot de opmerking dat de commissaris-generaal niet aantoont welke zijn bronnen zijn om te oordelen welk profiel vervolging riskeert. De Raad meent echter dat het wel degelijk aannemelijk is dat de commissaris-generaal oordeelt dat verzoekers politiek profiel dermate laag is dat het weinig geloofwaardig is dat verzoeker twee jaar na zijn activiteiten nog zou lastig gevallen worden: verzoeker verklaarde immers dat hij geen functie had in de partij, dat zijn activiteiten niets speciaals inhielden, dat hij voornamelijk kleine werkjes uitvoerde en dat hij niet op een hoog niveau actief was (gehoorverslag CGVS, pagina 4). Gelet op deze verklaringen van verzoeker, kan de opmerking in het middel dat de commissaris-generaal geen informatie vermeldt waaruit zou blijken welke politieke profielen dan wel vervolgd worden, de motieven van de beslissing niet ontkrachten.

Verzoeker verwijst in het middel opnieuw naar de reeds door hem voorgelegde partijbrieven, maar onderneemt geen poging om de pertinente motieven van de bestreden beslissing in dit verband te ontkrachten, namelijk dat de partijbrief van 11 april 2011 vermeldt dat verzoeker zou worden lastig gevallen door de PPP in plaats van door de PML-N en dat het kopieën zijn waarvan de authenticiteit niet kan worden gegarandeerd.

Verzoeker geeft voor het overige een theoretische uiteenzetting over de toepassing van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het vluchtelingenverdrag). De Raad is van oordeel dat dergelijke theoretische uiteenzetting niet dienend is om de pertinente motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, te ontkrachten.

Verzoekers verwijzing naar rechtspraak van de Raad doet evenmin afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing. Verzoeker betreft deze rechtspraak niet *in concreto* op zijn zaak en de Raad wijst erop dat *in casu* verzoekers asielaanvraag niet wordt afgewezen omdat er ongeloofwaardigheden zijn, zodat de vervolgingsproblematiek niet meer werd onderzocht. Integendeel, deze problematiek wordt wel onderzocht. Er wordt in de beslissing op gewezen dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker die in 2007 geen activiteiten meer uitoefende voor de partij en die politiek niet op hoog niveau actief was, in 2009 nog steeds lastig gevallen zou worden, er wordt gewezen op het feit dat verzoeker geen enkel bewijs kan voorleggen van arrestaties of vrijlatingen, dat hij nooit is veroordeeld of voor een rechtbank is moeten verschijnen, dat het probleem lokaal van aard was en dat verzoeker Pakistan slechts heeft verlaten in de zesde maand van 2010, wat de ernst van de voorgehouden vrees relativeert. Tevens wordt vermeld dat de documenten die verzoeker voorlegt, kopieën zijn waarvan de authenticiteit niet kan worden gegarandeerd en dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat het zijn naam is die wordt vermeld in de partijbrieven en het schoolcertificaat, omdat hij geen officiële identiteitsdocumenten heeft voorgelegd.

2.5. In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig augustus tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET